

[Bolvig]

forslag og tiltag til styrkelse af erhvervslivet og nævnte en række skattemæssige lempelser. Jeg vil gerne tilføje og understrege yderligere, at det ud over erhvervslivet da også måtte glæde rækken af borgerlige partier, at der nu sker betydelige lempelser med hensyn til aktieselskabsbeskatningen, at generationsskiftet bliver lempet, at goodwill-beskatningen bliver bedre, at der er en lang række eksportfremmeforanstaltninger indbygget i den plan, som regeringen og forligspartierne blev enige om lige før sommerferien.

Ministeren understregede og redegjorde for, hvilken værdi de forskellige midler, der er stillet til rådighed for produktudvikling, har haft for beskæftigelsen og for eksporten. Jeg synes også, det er glædeligt, at der nu bliver stillet yderligere midler til rådighed for håndværk og den mindre industri i en klar erkendelse af, at netop den type virksomheder er meget fleksible, hurtigt kan omstille sig og har særlig gode muligheder for at øge den danske produktion og beskæftigelse.

Jeg ser frem til forhandlinger og drøftelser med ministeren om, hvordan vi bedst bør udforme de midler, vi er rede til at stille til rådighed for iværksættere, den gruppe mennesker, som er villige til med stor ildhu at gå ind og etablere helt ny produktion.

Men uanset hvad vi måtte sige, uanset hvor mange midler der stilles til rådighed, og – hvad jeg betragter som glædeligt – uanset at nu andre partier, der kan samarbejde med regeringen, endelig – måske nok lidt sent – er begyndt at trække regeringen i den rigtige retning med hensyn til at sørge for mere erhvervsfremme og bedre skattemæssige lempelser for erhvervslivet, uanset dette kan de borgerlige og nu her hr. Askjær Jørgensen igen spørge: hvad agter regeringen at gøre for at hjælpe erhvervslivet?

Til trods for alle disse ting og til trods for, at der er bebudet en redegørelse i løbet af kort tid, hører vi den samme melodi om, at der intet gøres. Hr. Askjær Jørgensen spørger blot om, hvornår regeringen agter at halvere renten, og hvornår regeringen agter at nedsætte lønninger. Hr. Askjær Jørgensen og andre kunne måske passende også en gang imellem spørge: hvad gør folketinget? Hvad gør hr. Askjær Jørgensens eget parti? Er det den rette måde at stå her fra folketingets talerstol og proklamere, at det samlede erhvervsliv dør? Er hr. Askjær Jørgensen og

andre ikke med til at fremkalde den pessimisme, som vel alle erkender er et problem i sig selv?

Det er klart, at vi har alvorlige problemer, men overdriber man det, og spår man det samlede erhvervslivs snarlige død, er man med til at vanskeliggøre vilkårene for det samlede danske erhvervsliv, og dermed påtager man sig et stort ansvar. Vi kan være politisk uenige, men man kunne i det mindste godt fremhæve det, når der så sker noget i den rigtige retning, når der bliver stillet midler til rådighed for erhvervslivet.

Pessimismen er en stor del af forklaringen på vores mange store problemer. Fra borgerlig side fremhævede man så flittigt i vinter og gennem foråret nationalbankdirektøren, når han talte om, at Danmark er på vej mod afgrunden. Når så den samme nationalbankdirektør understreger, at vi nu er slået ind på det rette spor, at vi har bremset og lagt ruten om, hvorfor er der så ingen, der fremhæver det? Så glemmer man i borgerlige kredse fuldstændig den stærkt omtalte nationalbankdirektørs eksistens. Ville det ikke være rimeligt, hvis man skulle have en afbalanceret forhandling, at man dog i det mindste fremhævede, med alle de vanskeligheder vi godt ved der eksisterede, at vores eksport/import-resultat for august måned er det bedste i mange, mange år, hvilket tyder på, at vi er på rette vej? Det viser også de to diskontonedsættelser og opbremsningen af inflationstakten klart, når vi sammenligner os med de lande, vi normalt gør. Det er altså ikke pessimisme og sort i sort det hele, og når man ikke vil fremhæve de lyspunkter, der er, giver man folk et falsk indtryk.

Men der er andre ting, vi måske kunne gøre fra folketingets side. En vigtig ting vil måske være, om vi her fra folketingspartiernes side henvendte os til organisationerne, som jo hævder, at de kan klare den kommende overenskomstsituation og lægger stærkt vægt på at få lov til at gøre det, hvad statsministeren også har sagt de skal have lov til. Jeg tror ikke, statsministeren kan holde det løfte – det er en anden sag – men vi kunne i hvert tilfælde sige til disse organisationer, at de nu har et meget stort ansvar for, at de tiltag, vi nu begynder at se virkningen af, ikke sættes over styr ved, at man uansvarligt tilkæmper sig såkaldte forhøjelser, som der ikke er basis for i produktionen. Burde vi